Η Ανάληψη (Αρχιμ. Βασίλειος Μπακογιάννης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Ιουνίου, 2022

Πότε ἀκριβῶς ἔγινε; «*Τόν χρόνο τοῦτον οὐδείς εἶπεν ἡμῖν μετά ἀκριβείας ἅπαντα*» (Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος P.G. 60: 18). Ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας μᾶς πληφορεῖ ὅτι ἡ Ἀνάληψη στήν ἐποχή του (4ος αἰ.), γιορταζόταν μέ τήν Πεντηκοστή (P.G. 20: 1220). Κατάλοιπο αὐτοῦ, εἶναι ὁ Κ΄ τῆς Α΄, πού δέν ἐπιτρέπει νά προσευχόμαστε γονατιστοί, κατά τήν περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου, γιατί ὅλη αὐτή ἡ περίοδος ἦταν τότε ἀναστάσιμη.

Ἡ Ἀνάληψη σάν γεγονός ἦταν κάτι τό ἐντυπωσιακό· «*τό φρικτόν τῆς ἐπάρσεως*», ἀποκαλεῖται ἀπό τόν ἱ. ὑμνωδό (Πεντηκοστάριο. Κάθισμα ὄρθρου Αναλήψεως). Φαντασθεῖτε τό Χριστό νά στέκεται στό λόφο τῶν Ἐλαιῶν, γύρω-γύρω οἱ μαθητές καί ἄλλοι, καί τό Σῶμα Του νά ἀρχίζει ἀπό μόνο Του νά ὑψώνεται, νά ἀνεβαίνει ψηλά στόν οὐρανό. Ἦταν τό τελευταῖο θαῦμα πού ἔκανε ὁ Χριστός ἐπί τῆς γῆς. Καί ἦταν ἡ πρώτη φορά, πού ἡ ἀνθρώπινη φύση Του εἰσῆλθε στόν οὐρανό, στό θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός εἶχε ὡς ἀποστολή νά κατέβει στή γῆ, νά γίνει ἄνθρωπος, γιά νά μᾶς σώσει διά τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου Του. Τελειώνοντας τό ἔργο Του, «**τήν ὑπέρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν**», γύρισε στήν «*ἕδρα*» Του, «*ὅπου ἦν τό πρότερον*» (Ἑσπερινός Ἀναλήψεως).

Ἀλλιῶς κατέβηκε, ἀλλιῶς ἀνέβηκε. Ἄσαρκος κατέβη, ἔνσαρκος ἀνέβη. Κατέβη ὡς Θεός, καί ἀνέβη ὡς Θεάνθρωπος. «*Γιατί τά ἐνδύματά Σου εἶναι ἐρυθρά, (βαμμένα μέ αἷμα) σάν νά βγῆκες ἀπό ληνό, πού πατοῦνται τά σταφύλια;*» (Ἡσ. 63: 2), ρώτησαν οἱ Ἄγγελοι τόν Κύριο, βλέποντάς Τον νά ἀνεβαίνει στόν οὐρανό. «*Γιατί ὁ ληνός πού πάτησα, ἦταν γεμᾶτος ἀπό σταφύλια· μόνος Μου πάτησα ὅλα τά σταφύλια. Καταπάτησα καί συνέτριψα θυμωμένος τούς ἐχθρούς Μου*» (Ἡσ. 63: 3). «*Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν καί ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι καί εἰσελεύσεται ὁ βασιλεύς τῆς δόξης*». (Ψλμ. 23: 9), ἀναφώνησαν οἱ Ἄγγελοι. «*Τίς ἔστιν οὗτος ὁ βασιλεύς τῆς δόξης;», ρώτησαν. «Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτός ἐστίν ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης*» (Ψλμ. 23:10).

Τώρα, πού τέλειωσε τό ἔργο Του, «λογικά» θά ἔπρεπε νά «ἀποβάλλει» τήν ἀνθρώπινη φύση Του, καί νά ἀνέβει στόν Οὐρανό, ὅπως κατέβηκε, ὡς Θεός καί ὄχι ὡς Θεάνθρωπος. Δέν τό ἔκανε. Ἤθελε νά συνεχίσει νά ἐργάζεται, πρός χάρη μας, μεσιτεύοντας, ὡς ἄνθρωπος, γιά τή σωτηρία μας, «*ἕνας μεσίτης μεταξύ Θεοῦ καί*

ἀνθρώπων, ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός» (1 Τιμ. 2:5). Π.χ., ὅπως ἐπί γῆς προσευχήθηκε ὡς ἄνθρωπος γιά τούς μαθητές Του, ὥστε νά ἔχουν ἀγάπη μεταξύ τους, (Ἰω. 17: 20-21), ἔτσι καί τώρα, παρακαλεῖ τόν Πατέρα Του γιά τούς Ἱερεῖς Του, τούς Ἀρχιερεῖς Του, γιά τήν Ἐκκλησία, ἀλλά καί συνεχίζει, διά τῆς Θ. Εὐχαριστίας, νά «προσφέρει» τόν Ἑαυτόν Του πρός σωτηρία τοῦ κόσμου, καί θά τό κάνει μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. ΑΜΗΝ.